

ТРИПІЛЬСЬКА КУЛЬТУРА, археологічна культура, названа за місцем відкриття першого поселення біля с. Трипілья біля Києва. Була поширена у великій лісостеповій зоні: Правобережній Україні, Молдові й Східній Румунії, де вона зветься культурою Кукутені. Датується 4–3-ім тисячоріччям до н. е. (епоха енеоліту) і розпадається на три основні етапи. За антропологічними й етнічними ознаками носії Т. к. були вихідцями зі Східного Середземномор'я. Головними заняттями трипільців були землеробство й скотарство. Вони жили в поселеннях, серед яких були настільки величезні, що їх часто називають містами. Ще в ранній час з'явився характерний тип житла — наземні глинобитні площадки; згодом вони стають двоповерховими. Трипільці користувалися різноманітним посудом, часто прикрашеним намальованими геометричними символами. У них був розвинений культ богині родючості, про що свідчать численні знахідки статуеток, які умовно зображують сидячу жінку. Пізньотрипільські племена стали частиною культур епохи бронзи.